

Veres Pálné

Lázipusztá, 1815. december 13. – Váchartyán, 1895. szeptember 28.

Szülei: Beniczky Pál és Sturmán Karolina

Született **Beniczky Hermin Karolina**, a magyar *nőnevelés* úttörője, *iskolaalapító*, az *Országos Nőképző Egyesület* alapítója.

Fiatalkorában elvesztette szüleit, édesanyja halála után, anyai nagyapja nevelte Tótygyörkön, a világtól elzárva. Apai nagynénje, Beniczky Teréz emelte ki az egyhangú életből azzal, hogy meghívta magához Pestre. Magyarórákat kezdett venni, és sok akkori közéleti embert ismert meg.

Férjével 1839-ben esküdtek meg Pesten. Hű társak voltak, harmonikus kapcsolatban éltek. Vanyarcon telepedtek le, s Veres Pálné férje halála után is ragaszkodott otthonukhoz.

1841-ben született lányuk, Szilárda, az ő nevelése indította el Veres Pálnéban a *nők taníttatásának* gondolatát.

1855-ben anyja Pestre vitte lányát, hogy megfelelő tanárok oktathassák, és ő maga is részt vett ezeken az órákon, hogy bepótolhassa azt a mulasztást, amely ő gyermekkorában elszenvedett. Rettenetesnek találta, hogy lányoknak nincs semmilyen iskola, ahol megfelelő műveltségre tehetnének szert. Hosszú munka és szervezés után az ő vezetésével 1868. március 23-án megtartották a *Nőképző Egyesület* alakuló közgyűlését, amelyen Veres Pálnét *elnökké* választották.

1869-ban keltette életre az első *iskolát*, amely a nők szellemi fejlődését, magasabb ismeretek megszerzésének lehetőségét tűzte ki céljául. A *tantervet* maga Veres Pálné készítette, miután azt tapasztalta, hogy a „tudós férfiak” nem fogták fel, mit is akar nyújtani ez az oktatás. Az iskola az első évtizedek során folyamatosan anyagi gondokkal küzdött támogatás hiányában, ám ahogy nőtt a tanulók száma, újra és újra *bővíteni* kellett az intézményt. Bálokkal, estélyekkel és tombolákkal egybekötött hangversenyekkel gyűjtöttek pénzt az iskola működéséhez, aminek *külföldön* is híre ment, sokan jöttek megnézni, és *elismerően nyilatkoztak* róla.

1880. október 13-án meghalt Veres Pálné első és egyetlen fiú unokája, emiatt született meg anyában és lányában az elhatározás, hogy az ő emlékére *saját iskolaépületet* építtetnek, amit 1882. január 15-én avattak fel. Idős kora és betegeskedése ellenére folyamatosan küzdött a nők műveléséért, és halála után nem sokkal meg is nyíltak az egyetem kapui a nők előtt. Betegágyán is fáradhatatlanul írta növendékei számára a később könyvben kiadott *tapasztalati lélektant*. 1895. szeptember 28-án lányáék váchartyáni házában hunyt el, ahová évekkorábban átköltözött.